

Magyar Nemzet

A H E L Y Z E T

Íme hát...

„Íme hát, megeltem dellámat!” – adják most udvarról udvarra a hírt az érintettek Gyöngyöspatán. És tényleg. A hazát nem nagyon lehet úgy megtalálni, hogy soha semmi kötelesség, mindig csak az ingyen della. Mindig csak az önfelmentés, mindig csak a többség hibáztatása. Ebből így nem lesz haza. Mert nem is lehet.

Előttünk a Kúria ítélete, amely szerint nem lehetséges eltérni az eredeti ítélettől, nem lehetséges sem mérséklés, sem alternatív megoldás, jár a százmillió (100 000 000) forint a mintegy hatvan (60) „szegregálnak”. Esetünkben ez annyit jelent, hogy azok is, akik be sem jártak az iskolába, azok is, akik törvényben előírt kötelezettségüket megszegve nem járaták iskolába ivadékaikat, azok is, akik ha mégis bementek, akkor csak bajt és kárt okoztak, azok is, akik terrorban és félelemben tartották iskolatársaiként éppúgy, mint tanáraikat és nevelőiket, akik verekedtek, loptak, folyosóra piszkítottak, most vihognak és tartják a markukat. Meg fogják kapni a pénzt. A „kártérítést”.

Most mondom, és majd emlékezzünk erre, a „kártérítésben” (Istenem... mennyire nem jelentenek már semmit a szavak!) részesülők döntő többsége egy éven belül feléli majd ezt a pénzt, nem lesz belőle semmi értelmes, nem lesz belőle jövő és kilábalás, nem lesz belőle semmi, csak pia, kaja, verekedés meg agresszió, és persze a „parasztok” újabb kiröhögése és megalázása. Ebből a pénzből jó sok börtön lesz megint. És majd az is meg lesz magyarázva.

Mert mindig meg van magyarázva. Mert vannak, akik önnön kisserűségüket és jelentéktelenségüket azzal palástolják, hogy megmagyarázzák a megmagyarázhatatlant is. S persze vannak, akik mindig képesek felmenteni önmagukat bármi alól a körülményekre mutogatva. S amikor ezek a mindent megmagyarázók és az idült önfelmentők egymásra találhatnak, akkor mindig valami rettenetes történik. Olyankor kapnak „kártérítést” a mindenre alkalmatlanok és az agresszív, együttélésre képtelenek.

De nem ez a baj. Ebül szerzett jószág ebül vész el – most sem lesz másképpen. Az igazi baj az, hogy a példa, a precedens, amelyet a magukat liberálisnak, demokratának, jogvédőnek becézgető eszementek és gazemberek megteremtettek, ismét csak a pusztítást, a rosszat fogja erősíteni. És nevetségessé, kiröhöghetővé teszi mindazok emberfeletti munkáját és áldozatát, akik iszonyatos körülményeik ellenére ki tudtak törni a szörnyűségből, nyomorból, bűnből, mocskból, a herbál, a kannás bor és olcsó örömlányok világából. Pedig ők mind hősök, akiket a tenyerén kell(ene) hordoznia a társadalomnak. Hősök, akár cigányok, akár „parasztok” – csak hogy maradjunk a rosszak, a deviánsok, a semmit sem érők szóhasználatánál.

Most ismét utóbbiakat emelte piedesztálra a liberális elmebaj. Ez a tragédia. A többi csak a szokásos.

A többségi társadalomnak pedig tudnia kell és számon kell tartanunk: az igazi ellenség, az igazán kártékony idegenség, az igazi bűn az, amelyik az erényt szólítja fel önigazolásra, amelyik az agresszív semmittevést és a nihilizmust jutalmazza, egyszersmind a többségi társadalmat és a normalitást kárhoztatva. Nekünk majd ezeket kell eltüntetnünk, ha nem akarunk mindnyájan a gyöngyöspatai többség sorsára jutni. És azt is tudnunk kell, nincs az a nyomor, nincs az a kilátástalanság, amelyből akarattal, szorgalommal, hittel és erőfeszítéssel ne lehetne kitörni.

„Nem lehet olyan tanyasi gyerek, aki legfeljebb fél óra gyaloglással nem éri el a legközelebbi iskolát” – ez volt Klebelsberg programja. És megcsinálta. Tessék Mórát olvasni, mit jelentett egykor a tanyasi iskola és mit a tanító úr! Igaz, akkor nem kaptak pénzt, akik oda sem dugták az orrukat, és nem azokat védelmezték, akik társaikat vagy tanáraikat bántalmazták. Persze, állítólag az volt a szörnyű világ.

Hát persze...

BAYER ZSOLT